

SLOVENKA

GLASILO SLOVENSKEGA ŽENSTVA

Zvezek 12.

V Trstu, 17. junija 1899.

Letnik III.

Grobarjeva pesem.

Stanujem let nad trideset
Ob grobih v hiši sam.
Z lopato ostro na grobišči
Izkopal sto sem jam.

In sam sem jokal marsikdaj,
Gledaje bol sirot,
Gledaje trudnega zemljana
Pod grudo zadnjo pot.

Če jamo kopat kdo veli
In joka brez miru,
Jaz hladen zasadam lopato,
Ne menim se, komu.

Le časih, kadar postojim
Na tihih grobih sam,
Srce zapolje čudno v prsih —
Povedati ne znam.

In zdi se mi, da bi zagnal
Med grobi jok glasen,
Ko mogle iz očij bi mračnih
Vzkipeti solze ven.

Pri jamah sem stoterih stal,
Poslušal bridek jok
Očetov, mater, bratov, sester
In starcev in otrok.

Otrpnilo mi je srce,
Solzâ usahnil vir;
Počasi je zavladal v meni
Ledenomrzal mir.

Ko svečenik izgovori
Poslednji blagoslov,
Poslušam hladen črne rušnje,
Grmeče na pokrov.

In pusta, prazna se mi zdi
Vesoljna zemlja ta
In prazno vse življenje
In pena — sreča vsa.

Izkopal sem že mnogim grob,
Le sebi ga ne bom;
V mladosti sem sočutne solze
Rosil za marsikom.

Kdo bode jokal za menoj,
Ko vgasne mi oko,
Ko ležem k svojcem davno mrtvim —?
Na zemlji vsi — nikdó.

Anton Medved.

